

[**fært Petersen.**]

for de lønmodtagere, hvis trækprocenter ligger under gennemsnittet, og det er igen de lavtlønnede.

Vi vil ikke bebrejde regeringen, at den reducerer dyrtidsreguleringen for de højestlønnede i den offentlige sektor. Det kunne vi selv have fundet på. Men det er en meget ringe trøst for hundredtusinder af lavtlønnede, at man beskærer nogle få højtlønnedes dyrtidsregulering, mens de selv fortsat må nøjes med en elendig portion på 40 øre eller måske derunder. Hvis statsministeren mener, at han er solidarisk med de lavtlønnede i dette samfund, så tror jeg nok, de fleste vil betakke sig for at blive ramt af solidariteten.

Men solidarisk er statsministeren, det skal da ikke nægtes. Han foreslår, at erhvervslivets afskrivningsregler skal forbedres, at der skal indføres nye investeringsfordele, og at aktieselskaberne skal have lov til at tilbageføre aktuelle underskud og modregne dem i tidligere overskud og derved spare i skat. Det giver ganske vist et tab i det samlede skatteprovenu, men før eller senere, ja, så dækker lønmodtagerne det jo nok. De skal jo være solidariske. De bærer så mange byrder i forvejen, så bærer de vel denne med, ligesom de vel også skaffer de 2 mia kr., som 100 kr.s tilskuddet vil koste. Det er jo staten, der skal betale det, og staten finansieres som bekendt af skatteyderne, hvoraf de 80 pct. er lønmodtagere.

Ja men, vil man så sige, der indføres jo stop for avancer, tantiemer og udbytter. Undskyld, vi har sjældent set et avancestop, der var så gennemhullet fra starten, så rigt på dispensationsmuligheder, som dette lovforslag er, og at man skal vente et år med at forhøje tantiemer og udbytter, det imponerer ikke os, og det ryster givetvis ikke dem, der til næste år kan hæve samme tantieme eller udbytte som i år for ikke at bestille noget som helst.

Prisstoppet på landbrugsvarer, Ja, det ville kalde på latteren, hvis ikke situationen var så alvorlig. Her er et prisstop, der skal løbe i 1½ måned. Længere tør man ikke gå af hensyn til det velsignelsesrige fællesmarked. I Sverige har man kunnet køre — men Sverige var jo også så uheldigt ikke at blive medlem af fællesmarkedet — i snart to år med et prisstop på fødevarer med godt resultat for

den svenske økonomi, efter hvad svenske ministre oplyser. Men i EF-landet Danmark skal vi ydmygt spørge i Bruxelles. Det er da vist, hvad man kalder at pantsætte landets uafhængighed. Oprigtigt talt, jeg tror rent ud sagt ikke, at overkommandoen i Bruxelles giver os lov til at fortsætte med prisstoppet ud over den 31. januar.

Hovedformålet med hele komplekset er at sikre øget merværdi for kapitalen, så enkelt er det. Det, Arbejdsgiverforeningen ikke kan klare ved egen kraft, det kommer regeringen nu og vil hjælpe den med, og det kan man da også kalde solidaritet, solidaritet med Arbejdsgiverforeningen. Men det var ikke lige det, statsministeren talte om, da han holdt sin solidariske tale her i tirsdags.

Men måske indgreb er nødvendige af hensyn til beskæftigelsen, måske er det de arbejdsløse, statsministeren nu endelig vil være solidarisk med. Det siger han jo, det skal jeg erkende. Jeg skal ydermere erkende, at jeg tror, han mener det. Når jeg kritiserer statsministeren og ministrene, går min kritik ikke på personerne, for jeg tror ikke, denne regering består af mennesker af dårlig vilje, men regeringen er indfanget i en liberal-økonomisk tankeverden, som først fik den til at affinde sig med arbejdsløsheden, og som nu tvinger den til at foreslå skridt, som aldeles ikke vil hjælpe.

Der er to argumenter for den slags indgreb, regeringen foreslår. Det første er, at vi må begrænse vore lønomkostninger i forhold til konkurrenterne, for ellers kan vi ikke øge eksporten og skaffe mere beskæftigelse ad den vej.

Ja men hvor meget kan vi overhovedet håbe på i den retning i den nuværende situation? Krisen er på det nærmeste international; det er selve afsætningsmulighederne, der skrumper ind. På denne baggrund har Danmark i øvrigt et imponerende højt eksportniveau, og sandheden er jo, at vi trods megen tale herhjemme om høje lønninger har kunnet forøge vor industrieksport.

Men i den situation, hvor vi er nu, at satse på en slags eksportere-eller-dø-politik, mener jeg er uden forbindelse med international virkelighed. Det er ingen vej til mere beskæftigelse, og man burde i stedet interessere sig mere for at forbedre afsætningsmulighederne på hjemmemarkedet, også fordi ingen eksportindustri kan klare sig uden et